

Κουμκουάτ τον Ιούλιο (Που να σας ξηγάω τώρα)

written by Μάκης Μανέτας | 16.07.2015

– Έχουν έρθει τα πάνω κάτω!

Μονολογούσε όλο παράπονο ο φίλος μου ο Τόκλης ο κηπουρός.

– Κοίτα δώ να φρίξεις! συνέχισε κουνώντας τις φωτογραφίες που κρατούσε στα χοντρά του δάχτυλα.

– Μεσ το κατακαλόκαιρο καρποφορούν οι Κουμκουατιές! Και νά ‘τανε αυτό μονάχα ανθίζουν πριν τα Χριστούγεννα οι μυγδαλιές... τα χελιδόνια μάς αφήνουν μόνους με τα κουνούπια και τη σκνίπα πριν φτάσει καλά-καλά ο Δεκαπενταύγουστος, τ’ αφήνουν αφάγωτα και ξεθυμαίνουν πάνω μας. Προσπαθεί να προσαρμοστεί η Πλάση απ’ τον αφανισμό που σπέρνουμε μείς οι Απροσάρμοστοι φαταούλες στα παιδιά της με φωνή ή χωρίς και έχει τουμπάρει το νοικοκυριό της όλο, το νοικοκυριό που ξέραμε.

– Δίκιο έχεις! τ’ απάντησα. Εδώ το Κυριακάτικο το ΟΧΙ ετούμπαρε και γίνηκε ΝΑΙ πριχού προλάβει να φέξει η άλλη μέρα και εμείναμε με τη χαρά.

– Εμείς τι σκατά ψηφίσαμε κείνο το ΟΧΙ το τρανό, το ταξικό, και τσακωθήκαμε μ’ όλο το κόσμο, ήταν ανάγκη; ρώτησε τον εαυτό του και μένα ο φίλος μου μουντζώνοντας τον πρώτο.

– Πού να σου εξηγώ τώρα... μου βγήκε αυθόρμητα η φράση.

Με τον τρόπο που το λέει ο Σαββόπουλος στην πλάκα που έχει το τραγούδι για το Νίκο Κοεμτζή.

Είχανε πέσει τα κοράκια πάνω στο Μπιθικώτση να τους πει πώς έγινε και η κάμα του σκόρπισε θανατικό άγριο ενώ έπαιζε η ορχήστρα, το χέρι του παιδιού απ’ τα Πιέρια που φόρεσε παπούτσια στα δεκάξι του και οι διώχτες δεν τ’ άφηναν γη να πατήσει, ούτε καν στην πίστα που βγήκε να χορέψει τ’ αδελφάκι του.

– Που να σας ξηγάω τώρα και τους έδιωξε με ένα νεύμα λες κι είχανε λέπρα.

Πράματα μπερδεμένα πολύπλοκα σε μυαλό θολωμένο από την απόρριψη και το σπίρτο.

Την είχα ξανακούσει τη φράση απ’ τα χείλη ενός φίλου.

Είμαστε με τ’ αμάξι με καλοκαιρινή άδεια από το εργοστάσιο και αγοράσαμε εκεί στις στροφές της Χρυσιίδας κεσεδάκια με την φράουλα τη μικρή που μοσκοβολάει από μια γριούλα.

Φεύγοντας μας ρώτησε τίνος είμαστε και από που βαστάμε.

Της απαντήσαμε ότι είμαστε μετανάστες στις κορδέλες της Γερμανίας και κείνη μας ευχήθηκε

– Καλό κατευώδιο να ’χετε όπου πάτε παιδιά μου!

Άντε στην ευχή της Παναγιάς!

Η Βερολινέζα γυναίκα του φίλου μου ρώτηξε τι σήμαιναν τούτες οι φράσεις της θειάς.

– Πού να σου εξηγώ τώρα! Άσε με ήσυχο της απάντησε νευριασμένα κείνος.

– Τι να της πει στ’ αλήθεια;

Σε τι γλώσσα και πώς να ορμηνέψεις λέξεις που αποκτάν άλλα νοήματα ακόμα κι απ’ τον τρόπο που λέγονται.

Νοήματα που απουσιάζουν εκεί στο ψυχρό Βορά κι υπάρχουν μόνο εδώ στη ζεστή, φωτεινή Μεσόγειο.